

2019. január

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ
ÉLET MELLETT ÁLL!**

A Szentírás gyakran hasonlítja Isten és az ember kapcsolatát a férfi és nő közötti kapcsolathoz, azaz a házassági, családi kapcsolathoz. Szent Pál magasztos szavakkal méltatja ezeket az efezusi levélben: „Ti férjek, szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat! Önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjében az ige által megtisztítva megszentelje, és dicsővé tegye magának az egyházat, hogy sem folt, sem ránc, sem más efféle ne legyen rajta, hanem legyen szent és szeplőtlen. Ugyanígy a férfiak is úgy szeressék feleségüket, mint önnön testüket. Aki szereti a feleségét, önmagát szereti. Hiszen soha, senki sem gyűlöli a testét, hanem táplálja és ápolja, akárcsak Krisztus az egyházat, mert tagjai vagyunk az ő testének. »Ezért az ember elhagyja apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy test lesznek«. (Ter 2,24) Nagy titok ez; én pedig Krisztusról és az egyházzal mondom!” (Ef 25-32).

Istennel való kapcsolatunkat nem szoktuk jegyesi vagy menyegzői kapcsolatként kezelni. A Szentírásból kiindulva és a Szentírásra támaszkodva azonban kimondhatjuk, hogy minden szentség – az Eucharisztia is – az Istennel való jegyesi vagy menyegzői kapcsolat szolgálatában áll. Ebből a szempontból a házasság szentsége kiemelkedik a többi szentség közül, ideértve az egyházi rend szentségét is: „Isten féltékenységevel vagyok féltékeny rátok. Eljegyeztelek ugyanis titeket egy férfinak, hogy mint tiszta szűzet vezesselek Krisztushoz.” (2 Kor 11,2-3) -- mondja szent Pál. A házasság szentségében egy férfi és egy nő egy testté lesz, és az Eucharisztia által egyként kapcsolódik be Krisztus és az Egyház közötti egységbe.

Mit jelent számotokra mint egyéneknek és mint házaspárnak a Krisztus és az Egyház közötti egységbe való bekapcsolódás?

Ahogy a férfi és a nő kapcsolatát ünneplő menyegzői lakomát az emberek a lehető legszebbre, legünnepélyesebbre igyekeznek tenni, az Egyház is a századok során végig és minden kultúrában arra törekedett, hogy az Eucharisziát, ezt a csodálatos misztériumot, megfelelő körülmények között ünnepelje. Valóban, hogyan is lehetne megfelelő módon fogadni az ajándékot, amelyben az isteni Jegyes folyamatosan adja önmagát a Menyasszony-Egyháznak, amikor átadja a hívők egymást követő nemzedékeinek a kereszten egyszer s mindenkorra, mindenkiért bemutatott áldozatát és eledelül nyújtja önmagát minden hívőnek? Bár a „lakoma” természete családiasságot sugall, az Egyház sohasem engedett a bizalmaskodó „közvetlenség” kísértésének, mert nem feledkezett meg arról, hogy Jegyese az ő Ura, és hogy ez a lakoma örökre áldozati lakoma, amelyet a Golgotán kiontott vér jellemez. Ezt az ünnephez méltó tiszteletet mutatják az őskeresztény családok „házában” felállított eucharisztikus asztaloktól kezdve az első századok ünnepélyes bazilikái, a középkor hatalmas katedrálisai és a mai kisebb-nagyobb templomok egyaránt. (vö. Ecclesia de Eucharisztia, 48-49.) Mind a házasság, mind pedig az Eucharisztia az egész Egyháznak szóló ajándék. A két szentség közötti szoros kapcsolat szép és tartalmas kifejezése a szentmise keretében tartott esküvő, messze túlmutatva

azok véleményén, akik a szentségi házasságot csak templomi ceremóniának, egyházi aktusnak, egy új papírnak vélik.

Amikor gyerekeitek esküvőjét szervezitek, hogyan tudjátok megtalálni a helyes mértéket a kellő ünnepélyesség és tiszteletadás és a meghitt, bensőséges légkör megteremtése között?

A családban zajló élet a mindennapok apróságából áll össze. Így volt ez Jézus, Mária és József szent közösségében, a Szentcsládban is, amelyben példaszerűen tükröződött a szentháromságos közösség szépsége. (vö. Gaudete et Exsultate 143) József és Mária házasságában Jézus „növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt.” (Lk 2,52) Első csodáját is egy induló házasság érdekében tette. Tanításában szüntelenül utal a házasság képére: felidézi a menyasszonyra és vőlegényre várakozó szüzek alakját, a végső beteljesedés boldogságát a menyegzős lakoma képében szemlélteti. Hasonlatai tele vannak a családi életből vett mozzanatokkal: a kovászt tésztába keverő asszony, az elgurult drachmáért házát tűvé tevő asszony, a gyermekét váró, majd vajúdó, és a szülés után örvendő édesanya, a tékozló fiút fáradhatatlanul hazaváró édesapa, stb.. Direkt módon is újra meg újra szól a házasság védelmében szemben az ember "keményszívűségével", ismételten emlékezteti kortársait a házasság intézményének igazságára: "Kezdetben ez nem így volt". (Mt 19,8) Amikor Jézus szentségi méltóságra emeli a házasság intézményét megőrizve annak természetes voltát, természetfelettivé emeli. Így teszi képessé a házasság szentségét egymásnak kiszolgáltató férfit és nőt arra, hogy egymásnak és születendő gyermekeiknek szüntelenül Isten szeretetét ajándékozzák és kegyelmét közvetítsék; hogy egy életen át megjelenítsék Istennek azt az örök, visszavonhatatlan, megelőző, önmagát ajándékozó szeretetszövetségét, amellyel Jézus Krisztusban szereti az embert. A házasság szentségében a férfi és a nő Isten emberek iránti szeretetének jele lesz.

Korunkban a szeretet sokak számára "énközpontúvá" vált, a szeretetet azon mérik le, hogy 'engem boldoggá tesz-e, vagy sem'. Jézus a házasság szentségében élőköt a "teközpontú" szeretet gyakorlására hívja meg: Add életedet a másikért! Önmagát állítja elének például: "ti is úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket." (Jn 13,34) Önmagáról pedig így vall: "életemet ... senki sem veszi el tőlem: én adom oda magamtól." (Jn 10,18) Az ember a szentség erejében válik képessé a szó legteljesebb értelmében a mind önzetlenebb szeretetre, a legteljesebb kibontakozásra.

A szentségi házasságban élők arra törekszenek, hogy úgy szeressék házastársukat és törődjenek vele, ahogyan Krisztus az Egyházzal teszi; hogy becsülettel és szakértelemmel végezzék a munkájukat a társadalom szolgálatában; hogy türelemmel segítsék és tanítsák a kicsiket Jézus követésére; hogy küzdjenek a közjóért, és tudjanak lemondani egyéni érdekeikről. (vö. Gaudete et Exsultate 14.)

Hogyan tudjátok gyerekeiteket az önző, individualista fogyasztói gondolkodás helyett a „te- és tiközpontú” szemléletmódban nevelni? Meg tudjátok-e nekik az adás és elfogadás örömét mutatni?

A házasság szentsége a szentháromságos Isten tette. Az Atya az, aki férfinak és nőnek alkotta az embert, hogy megajándékozhasa őt a házasság és családi élet boldogságával. A Fiú az, aki a házasságra rendelt embert meglepte a házasság szentségével. A Szentlélek pedig az, akinek az erejében a férfi és a nő a szó legteljesebb értelmében eggyé válik. A Szentlélek a férfit és a nőt sajátos

értelemben egy testté teszi Krisztusban, képessé téve őket arra, hogy egymásban különleges módon Krisztust szerethessék, hogy a házasság szentségében szüntelenül bemutathassák az ő sajátos istentiszteletüket, hódolatukat Isten előtt. A Szentlélek a házasság szentségében kimondott "igen"-t szüntelenül mélyülő és táguló valósággá teszi, az Ő erejében válik ez az „igen” hűséggé.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegylet
elnöke